

El Tourmalet navideño que espera al Levante

▶ La plantilla vuelve hoy a los entrenamientos después de tres días de «desconexión» tras la derrota ante el Girona

Levante UD

P. V. VALÈNCIA

La plantilla del Levante UD regresa hoy a los entrenamientos en la Ciudad Deportiva de Buñol después de los tres días libres que Munitz dio al equipo tras la derrota ante el Girona en Orriols. Las tres jornadas de «desconexión» finalizan hoy con la vuelta al trabajo, sin los seis futbolistas internacionales (Bardhi, Langerk, Lerma, Doukouré, Lulic y Unal).

El resto de jugadores comenzará la preparación del partido ante del próximo domingo 19 de noviembre (18.30 h.) ante Las Palmas en Gran Canaria. El duelo frente al conjunto insular, que acumula siete partidos consecutivos perdiendo, será la última oportunidad del Levante UD para revertir su mala racha antes de afrontar un auténtico Tourmalet navideño. Y es que, hasta el próxi-

J. M. LÓPEZ/SO

El equipo vuelve hoy a Buñol.

mo 7 de enero, los azulgrana se medirán al Atlético de Madrid (25 de noviembre) y Athletic (10 de diciembre) en Orriols, así como al Sevilla (16 de diciembre) en el Pizjuán y al Barcelona (7 de enero) en el Camp Nou. Entre medias, el Levante UD jugará contra dos rivales directos como el Málaga (3 de diciembre) en la Rosaleda y el Leganés (19 de diciembre) en el Citaat.

La Fundació informa als jugadors dels nous objectius per al 2018

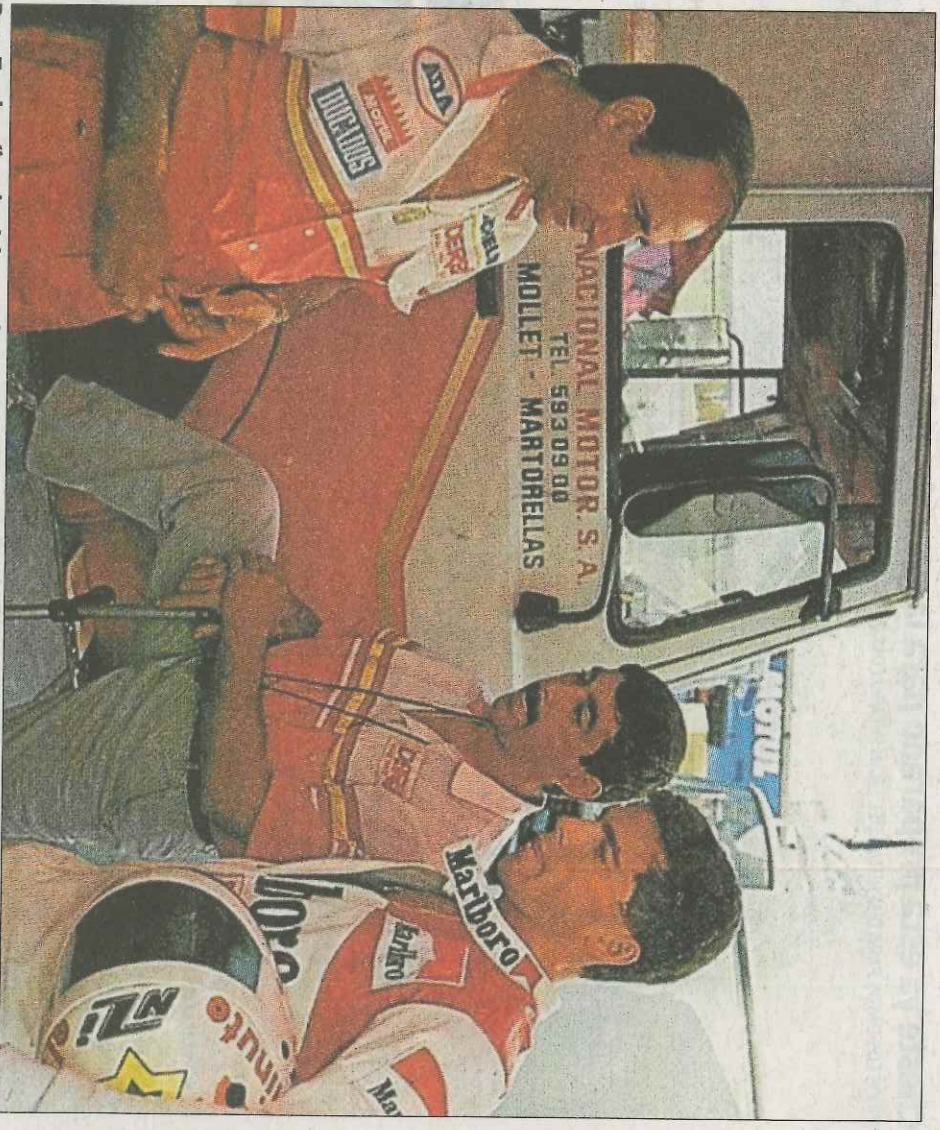
Pilota

P. V. VALÈNCIA

La nova Fundació per a la pilota professional va reunir ahir als jugadors d'escalafó corda i raspall a la seu de la Federació de Pilota Valenciana per tal d'informar-los dels objectius marcats per a l'any 2018, quan s'espera que comence a funcionar la Fundació a ple rendiment. El president de la Fundació, José

Daniel Sanjuán, acompanyat pel vicepresident, Pepe Cataluña, va traslladar als pilots i a algunes de les idees i iniciatives que el patronat professional, entre elles una nova catalogació dels campionats durant la temporada. D'altra banda, els jugadors, també representats en el patronat, van donar els seus parers sobre diverses qüestions de l'actual model de gestió.

¡La alegría de la cazalla!

Paco Tombas (izquierda), con Ricardo Tormo (centro) y Julián Miralles (derecha). LEVANTE-EMV

La emocionante carrera que coronó a Julián Miralles

▶ La victoria del piloto de Alberic ante Alex Crivillé en el circuito italiano de Mugello le otorgó el campeonato de Europa de 80 cc hace 30 años

Motociclismo

PACO TOMBAS/MARTORELLAS VALÈNCIA

Dos primeros puestos, un segundo y tres terceros coronaron a Julián Miralles campeón continental de 80 cc hace 30 años. El piloto de Alberic y Alex Crivillé participaron esa temporada en el equipo de la Federación Española (RFME), dirigido por Ricardo Tormo. Las motos eran Derbi y contaban con el apoyo de la fábrica de Mollet y el cuidado de los mecánicos del equipo del mundial, en el que los pilotos eran Jorge Martínez Aspar y Manuel Herreros Champi, con el técnico Paco Tombas al frente del mismo.

La última carrera se disputaba en el circuito italiano de Mugello, en la que Miralles se proclamó campeón. Fue una de las más duras en la dilatada carrera deportiva del valenciano. Crivillé, en teoría su compañero de equipo, se convirtió en su más enconado rival en la pista y le puso las cosas difíciles hasta el final en una carrera no apta para corazzones delicados en la que el catalán se cayó dos curvas antes de meta.

El húngaro Karolyi Jushaz llegaba a esta carrera con toda la ventaja a su favor. Le bastaba ser tercero para conseguir el título. Miralles y Crivillé le seguían en la clasificación y el valenciano aventajaba en un punto al catalán. Aunque hubiesen hecho doblete, si el húngaro con su rapidísima Krauser entraba tras ellos, ya

Después de un tenso duelo, Crivillé cayó al suelo en la última vuelta, a dos curvas para llegar a la línea de meta

no había opción. Necesitaban meter a otro piloto en medio y Derbi contrató a Henri Torrontegui para esta carrera con la finalidad de relegar al magiar a la cuarta plaza.

Al frente de este equipo estaba Ricardo Tormo. Su labor consistía en supervisar el trabajo de los mecánicos de acuerdo con Tombas, pero sobre todo tenía que aconsejar a los pilotos en los circuitos aportando su experiencia. En esta carrera, Ricardo no estaba en Mugello ya que estaba internado en la Clínica Dexeus de Barcelona para ser intervenido quirúrgicamente en su maltrechada pierna por el doctor Villarrubias. Sin embargo, se puso en contacto con el expiloto Claudio Lussuardi - uno de sus mejores amigos - para que asesorara a ambos pilotos.

Pero claro, Lussuardi no era Tormo y, aunque hubo un final feliz, la carrera no transcurrió por los cauces esperados. A buen seguro que si Ricardo hubiese estado allí, el planTEAM de carrera hubiese sido totalmente distinto y no se hubiese desencadenado una lucha fratricida que a punto estuvo de hacer perder el campeonato.

Los dos tenían las mismas posibilidades de ser campeones. El punto en que aventajaba Miralles a Crivillé quedaba anulado si el de Seva se clasificaba por delante del de Alberic. Con dos pilotos valientes y dispuestos a todo, se jugaba con fuego. La carrera fue una exhibición de ambos pilotos, que pronto abrieron hueco con sus rivales, con Torrontegui en tercera posición cubriéndoles las espaldas y un aliado que no se esperaba, el italiano Ascareggi, que quería ganar ante su afición. Jushaz rodaba quinto.

Crivillé y Miralles se pasaron y repasaron mil veces y en varias ocasiones estuvieron ambos a punto deirse al suelo, con lo que el campeonato se hubiese ido al traste. En la última vuelta, Miralles abrió un pequeño hueco y Crivillé, en su obsesión por darle alcance, se cayó a falta tan solo de dos curvas para cruzar la meta. Por atrás Torrontegui era segundo y Ascareggi les hacía el gran favor a Miralles y a Derbi al ser tercero, relegando al húngaro a la cuarta posición.

Este fue el primer título continental conseguido por un valenciano, pero no debemos olvidar que al frente del equipo había otro valenciano que aun hoy, 19 años después de su muerte, sigue siendo el más idolatrado por la afición: el gran Ricardo Tormo.

PILOTA

PROFESSIONALS

El segon escaló està molt més prop

La irrupció de noves figures fa que els èxits en els campionats estiguen més repartits

VALENCIA | J. CANO
@fampilota

■ El desenllaç dels campionats individuals ha suposat un canvi en el tron de les disciplines professionals. Soro III i Ian són els nous números un de l'escala i corda i raspall, en detriment de Puchol II i Moltó. Però, independentment del resultat de les dues competicions més emblemàtiques de la pilota, sembla que s'han acabat els temps en els quals hi havia un clar dominador o dos com a màxim.

El mà a mà és la gran referència, tot i que és durant la temporada quan s'ha de demostrar la condició de número u. Així ho manifesten tots aquells que es guanyen el privilegi de vestir sempre de roig. I en Pany que ja s'acosta a la seua fi, els mèrits han estat més compartits que mai.

En la disciplina per dat corda, Soro III i Puchol II continuen estant un escaló per damunt de la resta. És l'apreciació que hi ha en el trinquet i el que diuen els cartells de les partides del dia a dia, trofeus i campionats. El de Massamagrell ha sigut el gran triomfador amb la consecució de l'Individual i la final de la Lliga mentre que el de Vinalesa va ser campió de la Copa.

Però Pere Roc II ha irromput entre els dos i dona la sensació que no serà flor d'un dia. El de Benidorm va guanyar la Lliga i ha sigut finalista de l'Individual. A més ha sigut l'escaler que més trofeus ha sumat des de l'estiu. I hi ha un quart i Marc, que continua progressant i millorant registres. Enguany ja s'ha estrenat com a finalista d'una de les tres grans cites, la Copa. Va estar a un quinze de ser campió.

I amb ells, jugadors imprescindibles com Genovés II, que va a més, o recuperats per a la pilota

Tan li ha llevat a Moltó la condició de número u en la modalitat de raspall. VAL.NE1

com Miguel i Fageca, que treballen per tornar al seu lloc.

En el raspall, Ian ha impedit a

Moltó que siga el primer pilotari a aconseguir el triple, la Lliga, la Copa i l'Individual. Tot i això, la

temporada del de Barxeta ha sigut d'escàndol, per bona, tot i la decepció del mà a mà.

La consecució del títol per part de Ian ha sigut la culminació a les dues temporades que portava aacos-

tant-se, cada vegada més, al potencial del seu gran rival. En el raspall, per tant, també hi ha un primer escaló definit on es troben els dos campions individuals dels tres últims anys. Però per darrere venen

pilotaris que no permeten la relaxació de Moltó i Ian. Sergio sol ser el més incisiu. I amb ell Punxa, abans de trencar-se. Ara cal afegir a Marrahí, que entusiasma al públic amb el seu joc i carisma. I atenció als components de la nova formada, els Pablo, Montaner i companyia. En la posició de mitger hi ha més equilibri, sobretot en la modalitat de l'escala i corda, on els números oscil·len durant l'any. En el raspall, Sanchis i Brisca són qui han aconseguit més èxits en les darreres temporades.

Les errades condemnen als blaus

Puchol II i Nacho es proclamen campions del Trofeu Mancomunitat

GUADASSUAR | J. CANO

■ Puchol II i Nacho s'han proclamat campions del Trofeu Mancomunitat de Muncipis de la Ribera Alta en guanyar en la final a Marc, Pere i Monrabal, partida que es va disputar abir en el trinquet de Guadassuar i que es va resoldre pel resultat de 60-35.

La regularitat de la parella i les errades punyals del trio van decidir la confrontació, que durant la primera meitat va oferir un gran es-pectacle. Fins al 35-25 favorable a

Fins al 35-25 els dos equips igualaren en bon joc i iniciativa ofensiva

Puchol II i Nacho, els dos equips pegaven igual i els parcials es decidien per detalls.

A continuació, el trio va caure uns instants d'incertesa, d'errades de pilotes plantades o volees clares. I com que els rivals seguien igual de concentrats, la diferència en el mar-

cador va augmentar fins a convertir-se en decisiva (50-25). En el tram final, Marc, Pere i Monrabal recuperaren el bon fer, però ja era tard per a capgirar la situació.

Puchol II va ser el més determinant de la partida i per extensió del torneig. El de Vinalesa va ser un mur per als de l'altre costat de la corda i en atac va estar especialment productiu amb els rebots i l'aire. Nacho, com en la semifinal, va fer de gregari de luxe. El mitger va cobrir forats i sumar per igual.

La regularitat de Puchol II i Nacho va decidir la final. VAL.NE1

El millor raspall femení en Pelayo

Les finals de tecnificació de raspall es juguen demà a partir de les 17:00 hores

Raspall

VALENCIA | SP

Les millors jugadores d'esta temporada disputaran este divendres en el trinquet del Cap i Casal, les finals del III Individual de raspall sub-18 i sub-23. Estaran presents huit jugadores dels clubs de Bicornp, Rafelbunyol, Borbotó, Beniparrell, Montserrat i Oliva. Esta temporada han participat 30 jugadores procedents de 12 clubs: Montserrat, Tavernes Blanques, Borbotó, Alqueria de Asnar, Beniparrell, Meliana, Beniarbeig, Moixent, Rafelbunyol, Languar, Oliva i Bicornp, de les quals 18 jugadores van participar en el sub-18 i 12 jugadores en el sub-23, sent l'edició que més jugadores han participat en aquestes primeres edicions.

Els clubs de Beniparrell i Borbotó han sigut els que més jugadores han jugat esta temporada. Les grans protagonistes començaran a jugar a partir de les 17 hores. Les jugadores del sub-23 obriran la jornada de finals. La final per la tercera plaça la disputaran Anabel de Tavernes Blanques contra Claudia de Tavernes de la Vallidigna.

Les dos jugadores han completat una gran competició. La jugadora de l'Horta Nord estava brillant a gran nivell, eliminant a la campiona de 2016, Myriam d'Alqueria d'Asnar en quarts de final, però una xicoteta lesió en un dels seus dits de la mà dreta i el bon fer de la seua rival en les semifinals l'aparearen de la gran final. Pel que lluitara per ser tercera novament com ja aconseguira en 2015 i 2016.

Claudia de Tavernes de la Vallidigna ha sigut la revelació de la present edició, i ha arribat a les finals jugant des de la primera ronda, en la seua primera participació en aquestes competicions. En la gran final s'enfrontaran les dos millors jugadores, Noelia de Beniparrell, subcampiona de la categoria en 2016 i que enguany tractara de ser campiona individual per primera vegada davant Andrea de Montserrat, subcampiona d'aquesta categoria en 2015. Les dos han disputat les seues semifinals a gran nivell i arriben en molt bon moment de forma a la gran final del sub-23.

A partir de les 18:45 hores, començaran les finals del sub-18 de raspall. En la final per la tercera plaça s'enfronten Amparo de Moncada i Aida de Moixent, dos jugadores molt tècniques i que opten a ser tercers en aquestes competicions per primera vegada. Les dos pertanyen a la mateixa escola, Borbotó, per la qual cosa serà un duel entre com-

Aida de Moixent, Amparo de Moncada, Anabel de Tavernes Blanques i Andrea de Montserrat. FPV

RASPALL

INDIVIDUAL SUB-18 QUARTS DE FINAL

Ana Sanchis CPV Borbotó	5
Aida CPV Borbotó	25
Mar Giménez CPV Bicornp	25
Fanni CPV Beniarbeig-El Verger	5
Amparo Martí CPV Borbotó	25
Nerea CPV Moixent	5
Ana Puertes CPV Beniparrell	15
Victoria CPV Rafelbunyol	25

SEMIFINALS

Mar Giménez CPV Bicornp	25
Amparo Martí CPV Borbotó	15
Aida CPV Borbotó	5
Victoria CPV Rafelbunyol	25

FINAL 3ª LLOC

AMPARO MARTÍ CPV BORBOTÓ	18-45
AIDA CPV BORBOTÓ	19-30

FINAL ABSOLUTA

MAR GIMÉNEZ CPV BICORP	19-30
VICTORIA CPV RAFELBUNYOL	17-45

RASPALL

INDIVIDUAL SUB-23 QUARTS DE FINAL

Noelia Puertes CPV Beniparrell	25
Joana Martínez CPV T. Blanques	5
Claudia Chorro CPV Oliva	25
Eva Mª Mínez CPV Montserrat	20
Natalia Asins CPV Beniparrell	5
Andrea Bosch CPV Montserrat	25
Anabel Castelló CPV Borbotó	25
Myriam CPV Alqueria de Asnar	20

SEMIFINALS

Noelia Puertes CPV Beniparrell	25
Anabel Castelló CPV Borbotó	15
Claudia Chorro CPV Oliva	5
Andrea Bosch CPV Montserrat	25

FINAL 3ª LLOC

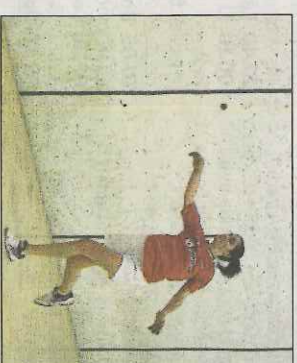
ANABEL CASTELLÓ CPV BORBOTÓ	17-00
CLAUDIA CHORRO CPV OLIVA	17-45

FINAL ABSOLUTA

NOELIA PUERTES CPV BENIPARRELL	17-45
ANDREA BOSCH CPV MONTSERRAT	17-00

Carla de Tavernes. FPV

Noelia de Beniparrell. FPV

panyes d'entrenament i equip. La gran final del sub-18, la disputen les dos jugadores que aquesta temporada estan demostrant que estan a millor nivell de competició, Victoria de València i Mar de Bicornp. L

Les dos han aconseguit en 2017, l'Autonòmic de clubs de raspall i la Supercopa de clubs de raspall, en primera categoria jugant juntes. Mar va ser campiona de l'Individual sub-18 de raspall en 2016 i tercera en 2015. Per la seua banda Victoria de València, va ser tercera en

2016 en aquesta categoria. Victoria pot debancar a Mar en una gran final per primera vegada, encara que haurà de jugar de forma magistral per a superar a la número u del raspall femení.

En aquests moments les competicions femenines compten amb la col·laboració de la Diputació de València i de Caixa Popular, dos entitats molt sensibles amb la promoció del nostre esport autòcton. Demà serà la gran festa del raspall femení en el trinquet de Pelayo.